

Будућност за Америку и 18. јул 2020. — Број један

Пећински људи завета: Мојсије и Илија на крају света

Jeff Pippenger

2023-08-23

Мојсије и Илија су пророчки симболи који се, у зависности од контекста, могу разумети сваки понаособ као појединачан симбол, а могу се разумети и као симбол који обухвата оба пророка. На основу сведочанства двојице ствар се утврђује, и у Откривењу једанаест Мојсије и Илија представљају два сведока Старога и Новог завета. На Гори Преображења, која представља Други Христов долазак, двојни симбол представља и сто четрдесет и четири хиљаде (Илија) и мученике (Мојсије) у кризи недељног закона. Заједно као симбол, у пећини на Хориву, они представљају Божји народ на крају света који „слуша“, „чита“ и „држи“ поруку која је откривење Божјег карактера и која садржи силу да преобрази једног Лаодикејца у Филадельфијца. Ускоро ће доћи, (веома ускоро) тачка када више неће бити могуће да се луди Лаодикејски адвентисти послуже „уљем“ које је потребно да би исправно одговорили на повик: „Ево Женика иде.“

И Мојсије рече Господу: Види, Ти ми говориш: Изведи овај народ; а ниси ми обзнанио кога ћеш послати са мном. А рекао си: Познајем те по имену, и нашао си милост преда мном. Сада, дакле, молим Те, ако сам нашао милост пред Тобом, покажи ми сада пут Свој, да Те познам, да бих нашао милост пред Тобом; и узми у обзир да је овај народ Твој народ. А Он рече: Моје присуство ићи ће с тобом, и даћу ти починак. А он Му рече: Ако присуство Твоје не пође са мном, не изводи нас одавде. Јер по чему ће се овде знати да смо ја и Твој народ нашли милост пред Тобом? Неће ли по томе што Ти идеш с нама? Тако ћемо бити одвојени, ја и Твој народ, од свих народа који су на лицу земље. И Господ рече Мојсију: Учинићу и то што си казао; јер си нашао милост преда мном, и познајем те по имену. А он рече: Молим Те, покажи ми славу Своју. А Он рече: Учинићу да сва Моја доброта прође испред тебе, и објавићу име Господње пред тобом; и бићу милостив коме ћу бити милостив, и показати милосрђе коме ћу показати милосрђе. И рече: Не можеш видети лица Мога; јер не може човек Мене видети и остати жив. И Господ рече: Ево места код Мене, и стаћеш на стену; и кад Моја слава буде пролазила, ставићу те у раселину стене, и заклонићу те руком Својом док не прођем; а онда ћу уклонити руку Своју, и видећеш Моја леђа; али се Моје лице неће видети. И Господ рече Мојсију: Исеци себи две камене плоче као прве; и написаћу на тим плочама речи које су биле на првим плочама, које си разбио. И буди спреман ујутру, па изиђи ујутру на гору Синај, и тамо ми се јави на врху горе. И нека нико не иде с тобом, нити нека се ко покаже по свој гори; ни стада ситне ни крупне стоке нека не пасу пред том гором. И исекао је две камене плоче као прве; и Мојсије уста рано ујутру, и изиђе на гору Синај, као што му је Господ заповедио, и узе у руку своју две камене плоче. И Господ сиђе у облаку, и стаде с њим онде, и објави име Господње. И Господ прође испред њега, и

објави: Господ, Господ Бог, милостив и благодатан, дуготрпељив и обилан у доброти и истини, који чува милост хиљадама, који прашта безакоње и преступ и грех, али кривца никако не оставља некажњена; који походи безакоње отаца на деци и на деци дечјој до трећег и до четвртог колена. И Мојсије похита, те приклони главу своју к земљи и поклони се. И рече: Ако сам, дакле, нашао милост пред Тобом, Господе, нека Господ, молим Те, иде међу нама; јер је то народ тврдоврат; и опрости наше безакоње и наш грех, и узми нас за Своје наследство. А Он рече: Ево, склапам завет; пред свим твојим народом учинићу чудеса каква нису учињена по свој земљи нити у иједном народу; и сав народ међу којим си ти видеће дело Господње; јер је страшна ствар што ћу учинити с тобом. Излазак 33:12–34:10.

Мојсије представља Божји народ на крају света. То су они који у „последњим данима“ истражног суда моле Бога да им покаже свој „пут, да“ би „познали“ Бога, и као одговор примају од Бога одговор који укључује обећање да ће Његово „присуство ићи с“ њима, и да ће Бог том народу дати „починак“.

Овако вели Господ: Станите на путевима и погледајте, и распитајте се за старе стазе, где је добар пут, и ходите њиме, и наћи ћете покој душама својим. Али они рекоше: Нећемо ходити њиме. И поставих над вама стражаре, говорећи: Слушајте глас трубе. Али они рекоше: Нећемо слушати. Јеремија 6:16, 17.

Јеремија указује на једну групу која одбија да „види“ и „послуша“, те стога не прима „покој“ обећан онима који траже „добар пут“ и „иду њим“. Тај покој Исаија поистовећује са „ојачањем“.

Кога ће научити знању? и кога ће уразумити науци? оне који су одбијени од млека и одвојени од дојки. Јер заповест мора бити на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, онде мало: Јер ће муцавим уснама и другим језиком говорити овом народу. Којему рече: Ово је починак којим можете дати покој уморноме; и ово је освежење: али не хтеше слушати. Али им реч Господња би заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, онде мало; да би ишли, и падали натраг, и разбили се, и заплели се, и били ухваћени. Исаија 28:9–13.

„Починак“ и „освежење“ представљају позни дажд који се излива током објављивања последње опомене.

„Било ми је указано на време када се завршавала вест трећег анђела. Сила Божја почивала је на Његовом народу; они су извршили своје дело и били су припремљени за час кушње који је био пред њима. Примили су позни дажд, или освежење од присуства Господњег, и живо сведочанство било је оживљено. Последње велико упозорење одјекивало је свуда, и узбудило је и разгневило становнике земље који нису хтели да приме ту вест.“ Early Writings, 279.

Обећање о „починку“ или „освежењу“, које је „позни дожд“, укључује обећање дато Мојсију у пећини да ће Божје „присуство“ ићи са Његовим народом.

„Ovo delo biće slično onome u dan Pentekosta. Kao što je „rani dažd“ bio dat, u izlivanju Svetoga Duha na početku Jevanđelja, da učini da dragoceno seme nikne, tako će „pozni dažd“ biti dat na njegovom svršetku, radi sazrevanja žetve. „Tada ćemo poznati, ako nastavimo da poznajemo Gospoda; izlazak je njegov uređen kao zora, i doći će nam kao dažd, kao pozni i rani dažd zemlji.“ (Osija 6:3.) „Radujte se dakle, sinovi Sionski, i veselите se u Gospodu Bogu svojem; jer vam je dao rani dažd u pravoj meri, i spuštaće vam dažd, rani dažd i pozni dažd.“ (Joilo 2:23.) „U poslednje dane, govori Bog, izliću od Duha svojega na svako telo.“ „I biće: svaki koji prizove ime Gospodnje spašće se.“ (Dela 2:17, 21.) Veliko delo Jevanđelja ne treba da se završi sa manjim ispoljavanjem Božje sile nego što je obeležilo njegov početak. Proročanstva koja su se ispunila u izlivanju ranoga dažda na početku Jevanđelja, ponovo treba da se ispune u poznom daždu na njegovom svršetku. Ovo su „vremena osveženja“ na koja je apostol Petar unapred gledao kada je rekao: „Pokajte se dakle i obratite se da se očistite od greha svojih [u istražnom sudu], da dođu vremena osveženja od lica Gospodnjeg, i da pošalje Isusa.“ (Dela 3:19–20.)“

„Слуге Божје, са лицима обасјаним и озареним светим посвећењем, журиће од места до места да објаве поруку с Неба. Хиљадама гласова, по целој земљи, биће упућено упозорење. Чиниће се чуда, болесни ће бити исцељивани, а знаци и чудеса пратиће вернике. Сотона такође делује лажним чудесима, чак и чини да огањ силази с неба пред људима. (Откривење 13:13.) Тако ће становници земље бити наведени да заузму свој став.“ Велика борба, 611, 612.

Изливање Светога Духа у последње дане било је предобразовано изливањем Светога Духа на почетку објављивања јеванђеља. „Реч Господња њима“ који неће да чују шта Дух говори црквама, била је пророчко начело додавања једне пророчке линије историје другој пророчкој линији историје да би се приказао крај света. То није ништа мање до начело да се крај нечега приказује почетком нечега. То пророчко правило одбацује луди лаодикијски народ адвентиста седмога дана. Када се прихвати, Бог може „поучити знању“, за које Данило указује да се умножава у време краја, и управо то исто знање за које Осија каже да Божји народ бива уништен јер га одбацује. Тај слој у Исаји и Јеремији који одбија да чује или види, одбацује „освежење“, које је „починак“ што Бог обећава да ће дати Своме народу „последњег дана“ како би могли безбедно да прођу кроз кризу на крају дана.

„име Господње“ (карактер) које је Бог објавио Мојсију било је да је „Господ Бог“ „милостив и благодатан, дуготрпелив, и обилан добротом и истином“. Његов карактер је милост и истина. Истина која представља Његов карактер увек је повезана с Његовом милошћу, јер нико неће разумети Његову истину, осим ако Бог најпре не покаже Своју милост према њима, јер сви сагрешише и лишени су славе (карактера) Божје. Истину да је Исус Христос Алфа и Омега препознају и држе они којима је Бог опростио безакоња и грех. То опроштење збива се у завршним призорима истражног суда. Оне према којима показује Своју милост, те им тако опрашта грехе, Он узима за Своје наследство и ступа у завет с њима.

„У последњим данима историје ове земље, Божји завет са Његовим народом који држи Његове заповести треба да буде обновљен.“ Review and Herald, 26. фебруар 1914.

Сви пророци, укључујући Мојсија, указују на последње дане истражног суда, када Бог обнавља свој завет са онима који су означени као сто четрдесет и четири хиљаде. И када тај завет буде утврђен, Бог ће „чинити чудеса каква нису учињена по свој земљи, нити у ком народу; и сав народ међу којим си ти видеће дело Господње; јер је страшна ствар оно што ћу учинити с тобом.“

Искуство које је Мојсије имао у пећини на гори Хориву, познатој и као гора Синај, било је смештено у оквир Мојсијеве борбе са Божјим народом. Његова борба била је да изврши задатак који му је Бог поверио. Мојсије се налазио у борби у вези са Божјом поруком свету. Непосредно пре него што је Господ показао своју славу Мојсију, налазимо Мојсија како логички расуђује пред Господом, указујући да би, ако би Господ уништио бунтовнике који су управо били играли око Ароновог златног телета, уништење тих бунтовника уништило поруку која је сведочила о Божјој сили.

И Господ рече Мојсију: Видео сам овај народ, и гле, то је народ тврдоврат; зато ме сада пусти, да се распали гнев мој на њих и да их истребим; а од тебе ћу начинити велики народ. А Мојсије се усрдно мољаше Господу Богу своме, и рече: Господе, зашто се распаљује гнев твој на народ твој, који си извео из земље египатске великом силом и крепком руком? Зашто да говоре Мисирци и кажу: На зло их је извео, да их побије по горама и да их истреби са лица земље? Одврати се од жестине гнева свога, и покај се за ово зло против народа свога. Опомени се Аврама, Исака и Израиља, слугу својих, којима си се самим собом заклео и рекао им: Умножићу семе ваше као звезде небеске, и сву ову земљу, за коју сам говорио, даћу семену вашем, и наследиће је довека. И Господ се покаја за зло које беше наумио да учини народу своме. Излазак 32:9–14.

Мојсијево искуство у пећини укључује поруку коју је Мојсије био рукоположен да представи свету. Сведочанство о томе како је Господ прошао мимо Мојсија и објавио Свој карактер постављено је у оквир унутрашње поруке о Божјем бунтовном (лаодикијском) народу, а оквир Илијиног искуства у пећини постављен је у његову борбу са Језавељом, односно са троструким савезом Сједињених Држава, Папства и Уједињених нација. Једно представља унутрашњу поруку за цркву, друго спољашњу поруку за свет, али два сведока, Мојсије и Илија, налазе се у истој хоривској пећини, и обојица су представљена у пећини на крају света.

И Ахав исприча Језавељи све што је Илија учинио, и како је све пророке погубио мачем. Тада Језавеља посла гласника Илији, говорећи: Тако нека ми учине богови, и још више, ако сутра у ово доба не учиним твој живот као живот једнога од њих. И кад то виде, уста и оде ради живота свога, и дође у Вирсавеју, која припада Јуди, и остави онде свога слугу. А сам оде дан хода у пустињу, и дође те седе под једну смреку; и заиска себи смрт, говорећи: Доста је; сада, Господе, узми душу моју, јер нисам бољи од отаца својих. И леже и заспа под смреком; и гле, анђео га дотаче и рече му: Устани и једи. И погледа, а гле, код његове главе погача печена на жару и суд с водом. И једе и пи, па опет леже. А анђео Господњи дође опет други пут, и дотаче га, и рече: Устани и једи, јер је пут предуг за тебе. И уста, и једе и пи, и иђаше у сили те хране четрдесет дана и четрдесет ноћи до Хорива, горе Божје. И дође онде у једну пећину и преноћи у њој; и гле, реч Господња

дође му, и рече му: Шта ћеш ти овде, Илија? А он рече: Ревновао сам веома за Господа Бога над војскама; јер су синови Израилјеви оставили твој завет, разорили твоје жртвенике и твоје пророке побили мачем; и остао сам само ја, и траже душу моју да је узму. А Он рече: Изиђи и стани на гори пред Господом. И гле, Господ прође, и ветар велик и силан раздире горе и ломи стене пред Господом; али Господ не беше у ветру. И после ветра дође земљотрес; али Господ не беше у земљотресу. И после земљотреса огањ; али Господ не беше у огњу. И после огња глас тих и танак. И кад га Илија чу, зави лице своје плаштом својим, па изиђе и стаде на улазу у пећину. И гле, дође му глас и рече: Шта ћеш ти овде, Илија? А он рече: Ревновао сам веома за Господа Бога над војскама; јер су синови Израилјеви оставили твој завет, разорили твоје жртвенике и твоје пророке побили мачем; и остао сам само ја, и траже душу моју да је узму. Тада му Господ рече: Иди, врати се својим путем у пустињу дамаску; и кад дођеш, помажи Азаила за цара над Сиријом. И Јуја, сина Намесијева, помажи за цара над Израилљем; а Јелисеја, сина Сафатова, из Авел-Меоле, помажи за пророка место себе. И биће: ко умакне мачу Азаилову, погубиће га Јуј; а ко умакне мачу Јујеву, погубиће га Јелисеј. Али сам оставио себи у Израилју седам хиљада, сва колена која се нису преклонила пред Ваалом и сва уста која га нису пољубила. 1. о царевима 19:1–18.

Искуство Илијино у пећини представља пророкову обесхрабреност у погледу поруке и његовог опаженог учинка његове поруке и рада. Мојсије је бранио Божју објављену поруку, а Илија је одустао од поруке. То је иста порука, с тим што је једна унутрашња у односу на цркву, а друга спољашња у односу на цркву. Ипак, пророчки, заједно обе илуструју двоструку поруку осамнаестог поглавља Откривења. Оно што треба да нагласим у вези са свим истинама повезаним са пећином јесте да је у „последњим данима“ обесхрабреност која се изражава у оба случаја усмерена на поруку и њен учинак.

Мојсије и Илија обојица представљају оне који „чују“ и „виде“ „глас“, који је „реч Господња“. Та „реч“ представља Његов карактер милости и истине. И Псалмист моли да му буде показана Божја милост, која је Његов карактер. Да би видео Његову „милост“, Псалмист обећава да ће „чути“ шта Дух говори црквама.

Хоровођи. Псалам синова Корејевих. Господе, био си милостив земљи својој; повратио си [преокренуо] ропство Јаковљево. Опростио си безакоње народу своме, покрио си сав грех њихов. Села. Уклонио си сав гнев свој; одвратио си се од жестине јарости своје. Поврати нас, Боже спасења нашега, и учини да престане гнев твој на нас. Хоћеш ли се довека гневити на нас? хоћеш ли продужити гнев свој од колена на колена? Нећеш ли нас опет оживети, да би се народ твој радовао у теби? Покажи нам, Господе, милост своју, и подај нам спасење своје. Слушаћу шта ће рећи Бог Господ; јер ће говорити мир народу своме и светима својима; али нека се не врате опет на лудост. Заиста, близу је спасење његово онима који га се боје, да би слава пребивала у земљи нашој. Милост и истина среле су се, правда и мир целивале су се. Истина ће никнути из земље, и правда ће погледати с небеса. Да, Господ ће дати добро, и земља наша даће род свој. Правда ће ићи пред њим, и поставиће нас на пут стопа његових. Псалам 85:1–13.

Запазите да су „милост и истина“ („истина“ је хебрејска реч „emet“ на коју смо се позивали), које рађају правду и мир, „пољубиле“ једна другу. Оне су сједињене. Псалмиста смешта своју песму у последње дане истражног суда, када је Бог „опростио безакоње“ свога „народа“. Молба је да Господ „оживи“ свој народ.

„Pod delovanjem Duha Svetoga mora doći do probuđenja i reforme. Probuđenje i reforma su dve različite stvari. Probuđenje označava obnovu duhovnog života, oživljavanje sila uma i srca, vaskrsenje iz duhovne smrti. Reforma označava preuređenje, promenu u idejama i teorijama, navikama i postupcima. Reforma neće doneti dobar rod pravednosti ako nije povezana sa probuđenjem Duha. Probuđenje i reforma treba da izvrše svoje određeno delo, i vršeći ovo delo moraju se sjediniti.“ Selected Messages, knjiga 1, 128.

„Оживљење“ за које Псалмист моли открива молбу некога ко зна да је мртав. Оживљење за које Псалмист моли веома је тешка молба за једног Лаодикејца, јер Лаодикејац није свестан да је духовно мртав; али да није такав, не би му ни било потребно да буде оживљен. То оживљење се остварује саглашавањем да „чујемо шта ће Бог Господ говорити“, и ниједно друго дело не треба да претходи нашем обезбеђивању тог оживљења које долази када Свети Дух обитава у нама.

„Препород истинске побожности међу нама највећа је и најхитнија од свих наших потреба. Настојати да се ово задобије треба да буде наше прво дело.“ Selected Messages, књига 1, 121.

Говорећи о књизи Откривења, сестра Вајт наводи следеће.

„Када ми као народ будемо разумели шта ова књига значи за нас, међу нама ће се видети велико пробуђење.“ Testimonies to Ministers, 113.

Реч „пробуђење“ дефинише се као враћање у живот. Они који су изабрани да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде најпре морају препознати да су мртви и да им је потребно пробуђење. Чињеница да је сто четрдесет и четири хиљаде мртво представља значајну саставницу поруке која се отпечаћује непосредно пре него што се време милости затвори. Имамо још много тога да кажемо о овој истини. Оно што их оживљава јесте „милост“ коју им Бог пружа када их „оживљава“ и даје им Своју праведност. Оно што их оживљава јесте истина да је Исус Алфа и Омега, и то разумевање у њима производи „мир“ који превазилази сваки разум. Обећање гласи да ће „истина“ „израсти из земље“. Порука представљена као „истина“, која је Алфа и Омега, потиче из Сједињених Држава, јер израста „из земље“. Порука на почетку дошла је из Сједињених Држава, и порука на крају израста са истог места.

Са контекстом да су Божји пећински људи символ, размотрићемо и друге пророке који су били у симболичној пећини. Исус је поистоветио Јована Крститеља са Илијом, а Јован је био у тамници када је требало да сазна да ли је Исус Месија који има доћи. Требало је да спозна Исусов прави карактер. Требало је да зна да ли је порука коју је он објављивао и порука коју је Исус наставио да објављује заиста истинита порука. Послао је своје ученике да Исусу поставе то питање, а Исус је, прешавши преко њиховог питања, наставио да им показује

Своју славу.

„Тако је дан одмицао, док су Јованови ученици све то гледали и слушали. Најзад их је Исус позвао к Себи и заповедио им да оду и јаве Јовану шта су видели, додајући: ‘Блажен је онај који се не саблазни о Мене.’ Лука 7:23. Доказ Његовог божанства видео се у његовој прилагођености потребама напаћеног човечанства. Његова слава показала се у Његовом снисхођењу нашем ниском стању.“

„Ученици су пренели поруку, и то је било довољно. Јован се присетио пророштва о Месији: ‘Дух Господа Бога је на Мени; јер Ме Господ помаза да јављам добре гласе кроткима; посла Ме да завијем ране онима који су срца скрушена, да огласим сужњима слободу и сужњима отварање тамнице; да огласим годину милости Господње.’ Исаија 61:1, 2. Христова дела не само што су објављивала да је Он Месија, него су показивала и на који начин треба да буде успостављено Његово царство. Јовану је била откривена иста истина која је дошла Илији у пустињи, када ‘велик и јак ветар раздире горе и ломи стене пред Господом; али Господ не беше у ветру; а иза ветра дође трус; али Господ не беше у трусу; а иза труса дође огањ; али Господ не беше у огњу;’ а после огња, Бог проговори пророку ‘тихим и танким гласом.’ 1. Царевима 19:11, 12. Тако је Исус требало да изврши Своје дело, не звуком оружја и обарањем престола и царстава, него говорећи срцима људи животом милости и самопожртвовања.“ Чежња векова, 217.

Божја сила се преноси кроз Његову Реч. Она се доставља „срцима људи“. То је била поука „тихог, тананог гласа“. Ипак, Илијина порука јесте спољашња порука која препознаје силе изван Божјег народа. Христос је говорио Илији да се у „последњим данима“ сила налази у Његовој Речи, а ипак „звекот оружја и преврат престола и царстава“, представљени разорним ветром, земљотресом и огњем, представљају три спољашње силе приказане у књизи Откривења, са којима ће се Божји народ суочити. Разорни „ветар“ је симбол ислама у библијском пророштву. „Земљотрес“ је побуна и анархија Француске револуције. „Огањ“ је уништење које је задесило Содом и Гомор. Илија је побегао од папске силе да би стигао до пећине, те му је Господ открио да је, упркос свим злим силама које сачињавају кризу на крају света, тихи, танани глас место где се налази Божја сила.

Мојсије, Илија и Јован Крститељ сви сведоче да су из пећине посматрали Божји карактер. „Пећина“ је једини знак који ће бити дат злом и прељуботворном нараштају. Исус је говорио о „прељуботворном и злом нараштају“, а то је нараштај „последњих дана“ истражног суда. Знак за тај нараштај био је пророк Јона, који је провео три дана у пећини — у утроби кита.

А када се народ мноштом сабрао, поче говорити: Ово је зао нараштај; тражи знак; и неће му се дати знак осим знака Јоне пророка. Јер као што је Јона био знак Ниневљанима, тако ће и Син човечији бити овоме нараштају. Лука 11:29, 30.

Јона је био у утроби кита три дана и три ноћи, као што је и Исус био у гробу три дана. Јона је био знак, и тако је и Исус. Они представљају знак васкрсења, који, наравно, следи после смрти.

Тада неки од књижевника и фарисеја одговорише, говорећи: Учитељу, хтели бисмо да видимо знак од тебе. А он одговори и рече им: Зло и прељуботворно поколење тражи знак; и неће му се дати знак осим знака пророка Јоне. Јер као што је Јона био три дана и три ноћи у утроби кита, тако ће и Син човечији бити три дана и три ноћи у срцу земље. Људи из Ниневије устаће на суду с овим поколењем и осудиће га; јер су се покајали на проповед Јонину; и, ево, већи од Јоне је овде. Матеј 12:38–41.

Ако разумемо начело понављања историје, у вези с чињеницом да сва свештена историја указује на свршетак света, тада су Јона и Христова смрт, погребљење и васкрсење „знак“, а уједно и порука за Божји народ сада. Када је Јона био избачен из утробе кита, објавио је поруку, као што је и порука о Христовом васкрсењу одмах била објављена када је анђео уклонио камен са пећине у којој је Христос био. Они које представљају Мојсије, Илија, Јона и Христос симболизују не само Божји народ „последњих дана“, него и поруку коју је сваки од њих објавио.

Знак Јонин укључује искуство пећине, у којем се открива милостиви карактер Христа. Иста милост коју је Исус указао Илији указана је и Јони док је бежао од своје одговорности да објави поруку. О Јони има још много тога да се каже, али сада је потребно размотрити и друга питања.

Пећина, између осталог, представља смрт и васкрсење. Народ Божјег завета у последњим данима, на основу вишеструких сведочанстава, препознат је као онај који је био мртав, а потом васкрсао. Наравно, хришћанин мора бити наново рођен да би видео царство Божје, и то представља смрт старог телесног човека, али пророчки то значи више. То говори о поруци чији је ток заустављен. Илија је престао да објављује поруку, Јона је побегао од објављивања поруке. Јован је био бачен у тамницу и погубљен. Исус је био распет.

Знак Јонин, дакле, не односи се једноставно на смрт и васкрсење, већ на смрт и васкрсење једне поруке; а све поруке приказане у Божјој речи представљају последњу опоменску поруку коју је Отац дао Исусу, који ју је потом дао Гаврилу, који ју је потом дао пророку, који ју је потом записао и послао црквама. Бог је био вољан да оконча ту поруку и почне изнова у Мојсијевом искуству у пећини. Илија је окончао своје дело као весник и побегао у пећину. Јона је побегао у Тарсис. Јован Крститељ је био убијен, као и Исус. Сва ова сведочанства треба довести у књигу Откривења и ускладити их једно с другим. Данило и Откривење су две књиге, али „сведочанство Исусово“ показује да су оне такође и једна књига. Оне поседују исте особине као и Библија: две књиге које чине једну књигу и два аутора који представљају два сведока.

Данило, заробљеник Вавилона, а потом и Мидо-Персије, симболично је умро када је био бачен у лављу јаму. Јона је симболично умро када га је прогутао кит. Јован Откривитељ је симболично умро када је био бачен у врело уље. Вилијам Милер је умро, али има обећање да анђели чекају код његовог гроба на васкрсење праведних. Служба Future for America симболично је умрла 18. јула 2020.

Последња вест опомене постављена је у оквир исцељења смртне ране папске силе. Исцељење ране представља посебну тему тринаесте и седамнаесте главе Откривења. Када смртна рана буде исцељена, васкрснуто папство постаће осмо царство представљено у седамнаестој глави Откривења. Оно је означено као осмо, то јест од седам. Осам је симбол васкрсења, јер је обрезање, као печат заветног односа, требало да се обавља осмога дана по рођењу мушког детета. Тај обред је у хришћанском раздобљу замењен крштењем, а крштење представља смрт, погребене и васкрсење Христа. Христос је васкрснут дана после седмога дана. Стога је пророчки васкрснут осмога дана. После хиљаду година починка, земља обновљена васкрсава у осмом миленијуму.